

Tanja
Košir

Vodnjak

*V vodnjak
si se zasmejala:
plivkajo vodne kaplje,
blag smeh objame gozd,
dviguje listje s tal.*

Slike iz srca

NEŽNO,
LJUBEČE

veter češe proge oblakov.
Razpleti mi lase.

PREBUDIL
ME JE PASTIR;

tanko prasketanje iglic borovcev
pod nogami. Spali ste pod velikimi
rjavimi cvetovi, kjer se je sonce
preoblačilo.
Dobrota je imela barvo drobnega
peska v zalivu.

B. BREST

Močvirje; konji se hladijo.
Rjava pot je, murve padajo, zorijo.
Hiša, bela kot kokoš, spi na vogalu.
V črnem, trudnem krilu.
Do pet pokrita.
V grobem platnu bakica.
V kotanjicah pšenica.

RASTEJO
ZATE
BELE SMREKE

Stekla sem, lažja kot kdajkoli.
Lepa kot vila v modrem polju.
Zabredla v nemir voda
in radosten krik ptice.

Preprosto v mokrem oblačilu:
stala v ločju. Valovila, ločje.
Rumene račke sonca
so sedale name.

ASTRID

V jutru veter žalosten
v zarasli uti je obstal.
Skozi vrata listje zlato
na klavir kaplja.
Do vrat so se spustili oblaki,
otožnost zaliva tla.

BOŠTJANU

Bled, samotni grad je med gozdovi.
Vonj sveče v noči ne zatli,
gost mrak se ziblje v zraku.
Jutra so zaspala; ni čuti petja ptic,
posinjela resa le cveti.
Samoten grad je med gozdovi.
Spuščenih vek, slez prede med zidovi.

Dan

TO JUTRO
DO RAMEN
JE MOKRA ŽALOST,

skozi gozd trepeče.
V poltemi, med visokim resjem,
tiho, tiho joče.

PLAHA,
SVETLA MISEL

je stekla med listjem:
srna se je umirila
in jo pije.

BEL JELEN
MED DREVESI

je preplaval kos modrine:
nagnjenost njegovih rogov
v nežnosti dečkove violine.
Veter in murn zastala sta.
Lok zapluye. Na robu miline.

MODER
METULJ

steklo nočne svetilke,
zastrl je obraz.
V medlo dihajočem listju
gibi večernih plesalk,
v blago umirajočem srcu
spokojno diha žarek
skozi gosteči se mrak.

Pravljica

(Mala kraljična, kresnica,
je nocoj preletela mojo dlan)

SPUŠČAJO SE
V MIRNEM LETU
PTICE

v njeno naročje,
pokrivajo s krili,
kljun potope v perje.
S hrepenenjem v jadrih
se spusti po reki,
puščajoč za seboj svilo valov.

V GOSTEM,
STAREM GOZDU,

objetem s temnimi mahovi,
– kjer šepetajoči mrak
prste razpreda –,
se tihotapi žarek.
V gnezdih živali spi.
Na jasi, le dlan veliki,
iz same srčike temine,
mlada voda brsti.

V TEM VRTU,
ROŽE,

kjer iz korenin
drhti pesem,
sem se ustavila.
To noč sem s kotov zvezde
pometla prah,
pogasila luči,
do tihega zaprla okna.
Polna rose na oknih,
(veter ji raznaša lase),
zre v nas, rože.